

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez przyjęcie i utrzymanie w mocy minimalnych i maksymalnych cen sprzedaży detalicznej papierosów, Irlandia uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 9 ust. 1 dyrektywy Rady 95/59/WE⁽¹⁾ z dnia 27 listopada 1995 r. w sprawie podatków innych niż podatki obrotowe, wpływających na spożycie wyrobów tytoniowych;
- stwierdzenie, że poprzez brak dostarczenia niezbędnych informacji dotyczących właściwego prawa irlandzkiego w celu umożliwienia Komisji wykonania zadania kontroli zgodności z dyrektywą 95/59, Irlandia uchybiła zobowiązaniu ciążącemu na niej na mocy art. 10 WE;
- obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na podstawie Tobacco Products (Control of Advertising, Sponsorship and Sales Promotion)(No. 2) Regulations 1986 [rozporządzeń z 1986 r. dotyczących wyrobów tytoniowych (kontrola reklamy, sponsorowania i sprzedaży promocyjnych)] a także na podstawie porozumień dotyczących wprowadzenia tych rozporządzeń zawartych z producentami i importerami, Irlandia ustaliła minimalną cenę papierosów, która wynosiła nie mniej niż 3 % poniżej oszacowanej średniej ceny papierosów z danej kategorii. Ponadto, oprócz tego, że producenci i importerzy nie mogą ustalać cen niższych niż 3 % poniżej oszacowanej średniej ceny, Irlandia ustanowiła także cenę maksymalną papierosów. Taki system jest sprzeczny z art. 9 ust. 1 dyrektywy 95/59, zgodnie z którym producenci wyrobów tytoniowych „mają swobodę w ustalaniu maksymalnej ceny sprzedaży detalicznej dla każdego z produktów”.

Zgodnie z art. 10 WE, państwa członkowskie mają obowiązek umożliwienia Komisji wypełniania jej zadań, w szczególności poprzez dostarczenie informacji, o które wystąpiono w trakcie postępowania o uchybienie. Komisja ponosi, że poprzez niedostarczenie jakiegokolwiek informacji dotyczącej właściwego prawa irlandzkiego, pomimo ponawianych wezwań ze strony Komisji, Irlandia uchybiła zobowiązaniu ciążącemu na niej na mocy art. 10 WE.

⁽¹⁾ (Dz.U. L 21, str. 40).

Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-222/08)

(2008/C 209/35)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: H. van Vliet i A. Nijenhuis, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że przy transponowaniu do prawa krajowego przepisów dotyczących kosztów i finansowania usługi powszechnej Królestwo Belgii nie wykonało zobowiązań ciążących na nim na mocy art. 12 ust. 1 i art. 13 ust. 1 oraz załącznika IV część A do dyrektywy 2002/22/WE;
- obciążenia Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Celem dyrektywy 2002/22/WE jest między innymi określenie środków stosowanych w sytuacji, gdy rynek nie zaspokaja w sposób zadowalający potrzeb użytkowników końcowych, a także zawiera przepisy dotyczące dostępności usługi powszechnej. Artykuł 12 ust. 1 dyrektywy przewiduje, że w przypadku, gdy krajowe organy regulacyjne uznają, iż świadczenie usługi powszechnej określonej w art. 3-10 może stanowić niesprawiedliwe obciążenie przedsiębiorstw wyznaczonych do świadczenia usługi powszechnej, obliczają one koszty netto świadczenia tej usługi w sposób określony w tym przepisie. Załącznik IV część A zawiera przepisy dotyczące kosztów netto. Artykuł 13 ust. 1 przewiduje, że w przypadku, gdy na podstawie kalkulacji kosztu netto określonego w art. 12, krajowe organy regulacyjne stwierdzą, iż na danym przedsiębiorstwie spoczywają niesprawiedliwe obciążenia, państwa członkowskie, w odpowiedzi na wniosek wyznaczonego przedsiębiorstwa decydują o wprowadzeniu mechanizmu kompensacji.

Zdaniem Komisji Belgia nie przetransponowała prawidłowo przepisów art. 12 ust. 1, art. 13 ust. 1 oraz załącznika A część IV. Uregulowania obowiązujące w Belgii nie zawierają w szczególności żadnej możliwości oceny kwestii, czy oferowanie usługi powszechnej według stawek socjalnych stanowi nieuzasadnione obciążenie wyznaczonych przedsiębiorstw. Ponadto uregulowania belgijskie nie spełniają wymogów dotyczących obliczania kosztu netto przewidzianych w szczególności w załączniku IV część A in fine do dyrektywy.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichts Oldenburg (Niemcy) w dniu 26 maja 2008 r. — Stadt Papenburg przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-226/08)

(2008/C 209/36)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgerichts Oldenburg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Stadt Papenburg

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 ust. 2 akapit pierwszy dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory ⁽¹⁾ zezwala państwu członkowskiemu na odmowę udzielenia zgody na sporządzony przez Komisję projekt wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty w odniesieniu do jednego lub kilku terenów ze względów innych niż dotyczące ochrony przyrody?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: czy do tych względów należą również interesy gmin i związków gmin, w szczególności ich plany, zamiary w zakresie planowania oraz inne interesy w zakresie dalszego rozwoju własnego obszaru?
- 3) W razie udzielenia na pytania pierwsze i drugie odpowiedzi twierdzącej: czy motyw trzeci dyrektywy 92/43/EWG lub art. 2 ust. 3 tej dyrektywy, czy też inne wymogi prawa wspólnotowego wymagają wręcz, aby tego rodzaju względy były brane pod uwagę przez państwa członkowskie i Komisję przy udzielaniu obopólnej zgody i przy opracowywaniu wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty?
- 4) W razie udzielenia na pytanie trzecie odpowiedzi twierdzącej: Czy — z punktu widzenia prawa wspólnotowego — gmina, której dotyczy włączenie określonego terenu do wykazu, może po ostatecznym przyjęciu wykazu podnosić w postępowaniu sądowym, że wykaz jest sprzeczny z prawem wspólnotowym, ponieważ jej interesy nie zostały uwzględnione bądź zostały uwzględnione w sposób niewystarczający?
- 5) Czy bieżące prace konserwacyjne w kanale żegludowym estuariów, które zostały zatwierdzone zgodnie z prawem krajowym jeszcze przed upływem terminu transpozycji dyrektywy 92/43/EWG, podlegają w przypadku ich kontynuowania po włączeniu danego terenu do wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty ocenie oddziaływania na środowisko zgodnie z art. 6 ust. 3 lub 4 dyrektywy?

⁽¹⁾ Dz.U. L 206, str. 7.

Skarga wniesiona w dniu 29 maja 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów

(Sprawa C-232/08)

(2008/C 209/37)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: T. van Rijn i K. Banks)

Strona pozwana: Królestwo Niderlandów

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Królestwo Niderlandów dopuszczając statki rybackie o mocy silnika wyższej niż dopuszczona w art. 29 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 850/98 ⁽¹⁾, uchybiło swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 23 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002 ⁽²⁾ i art. 2 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 2847/93 ⁽³⁾;
- obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi, że rząd niderlandzki nie wypełnia swojego obowiązku transpozycji, ponieważ świadomie dopuszcza naruszenia przepisu dotyczącego maksymalnej mocy silnika, który można stosować na obszarze połowu gładzicy.

Z jednej strony zgodnie z informacjami rządu niderlandzkiego te niderlandzkie „Eurokutry”, które stosują porozumienie wewnętrzne [komisji Nijpelsa], dopiero od 1 maja 2009 r. zobowiązane są przestrzegać maksymalnej mocy silnika 300 KM. Z drugiej strony z informacji tych wynika, że w ramach kontroli przestrzegania danego przepisu stosuje się automatycznie przedział tolerancji 12,5 % i odpowiednio do tego nie są karane przekroczenia maksymalnej dopuszczalnej mocy silnika mieszczące się w tym przedziale.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 850/98 z dnia 30 marca 1998 r. w sprawie zachowania zasobów połowowych poprzez środki techniczne dla ochrony niedojrzałych organizmów morskich (Dz.U. L 125, str. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa (Dz.U. L 58, str. 59).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiające system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa (Dz.U. L 261, str. 1).